Ч. 277 Середа 14 (26) грудня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Молодоческа партия.

Дуже часто жалують ся Чехи взагалї, а специяльно Молодочехи, що коли якась славяньска ґазета в Австриї про них відозве ся, то мало чи не завсїгди бере свою інформацию з ворожих Чехам нїмецких ґазет, головно же з орґану сполученої лївицї нїмецкої, з N. fr. Presse. Єсть в сїм богато рациї. Певно, що коли розходить ся о то, щоби подати якусь згадку про внутрішне положенє у Чехів, треба би передовсїм інформувати ся у них. Але-ж з другої сторони не можна й того заперечити, що від противника нераз можна довідати ся найборше правди. Не дармо то кажуть: Коли хочеш знати, як сьвіт о тобі судить, то не слухай того, що тобі кажуть твої приятелї, а послухай, що кажуть вороги. То само можна би сказати й о верховодячій нинї у Чехів молодоческій партиї. Коли хочемо знати, як стоїть властиво ся партия і чого можна по нїй сподївати ся, то певно лїпше буде послухати, що о нїй говорять єї противники, як то, що голосить єї орґан „Narod. Listy“. Прецї не можна жадати того, а вже найменше від згаданої ґазети, щоби она пускала в сьвіт такі вісти, котрі би викривали слабі сторони єї партиї. А то прецї як-раз о то розходить ся, щоби чи то свого союзника, чи свого противника, знати слабі сторони, бо знаючи їх, можна тим лїпше оцїнити его силу. В сїм случаю не розходить ся нам анї о союзника, анї о противника, бо Молодочехи не суть для Русинів анї одним, анї другим. Они для нас нинї лиш о стілько важні, о скілько виступають взагалї яко чинник полїтичний в державі, а що найбільшими їх противниками Нїмцї, то цїкаво для нас знати, як судять о них ті Нїмцї.

Орґан сполученої лївицї нїмецкої, N. fr. Presse, єсть того погляду, що молодоческа партия упадає. Згадана ґазета помістила статию під заголовком „Упадок Молодочехів“, в котрій доказує, що молодоческа партия сильно упадає. Віча в Празї і Нїмбурзї — каже згадана ґазета — що своїми ухвалами мали перевести у всїх ческих округах кріпку орґанїзацию, солїдарність і згоду і завести рішучу але поважну і предметову опозицию, не могли удержати того упадку. Вже то само, що треба було аж таких зборів, щоби усунути розлад і брак дисциплїни, було знаком досить недобрим; але що тої ухвали посли не услухали і не перевели, єсть симптоматичним фактом для відносин партиї.

Після N. fr. Presse розбиває ся молодоческа партия на три части. Центрум єї мусить вести борбу з одної сторони з радикальними поступовцями, що становлять лїве крило і з своїм правим крилом т. зв. реалїстами. Борба веде ся з великою пристрастию і переносить ся навіть до лїтератури. Правда, що ряди реалїстів стають чим раз слабші, але за то кріпшає омлядина, а доказом того єсть вибір посла Рашіна. При сїм виборі станули Молодочехи перший раз до борби з партиєю поступовою, яка з помежи них виростає. Они стараають ся факт сей тим ослабити, що доказують, будь то би сей вибір був демонстрациєю против намістника в Чехах. N. fr. Presse додає злобно, що намістник був певно дуже рад тій демонстрациї, бо міг дати у Відни доказ, що причини задля яких заведено стан виімковий в Празї ще не щезли. Найбільше може характеризує упадок молодоческої партиї той факт, що богато членів клюбу повитало дуже радо вибір Рашіна і складали єму телеґрафічно ґратуляцию. Єсть се доказом, що в партиї нема вже згоди, а тимсамим і партия упадає. А таких ознак єсть богато. Партия ся не могла від 1891 р. притягнути до себе анї одного якогось здібнїйшого полїтика, якогось чоловіка, видного своїм талантом, своїм знанєм. Все, що до неї від того часу прибуло, то мірнота. Мандати по дрї Троянї одержав зовсїм нездібний до того др. Шаманек і він займає нинї то місце, яке займав колись Ріґер. Проф. Масаржіка, котрий хоч через свою пристрасть і брак досьвіду, не був полїтиком, але все таки був чоловіком великого знаня, заступив професор школи реальної, чоловік вправдї честний, але злий музика полїтичний.

До упадку молодоческої партиї причинила ся немало й малий єї успіх, взглядно єї дїяльність в Радї державній. Навіть самі прихильники сеї партиї роблять їй за то докори. Словяньскої коаліциї в Радї державній нема, полудневі славяни гнївають ся на поступоване Молодочехів, а моравскі Чехи осторожно держать ся від них здалека. Тим способом стало ся, що Молодочехи остались в Радї державній майже без союзників. Виглядає майже на то, як колиб Молодочехи зробили місце радикалам против котрих в липню, ба, ще й у вересни виступали. Тим лиш дасть ся то пояснити, що фахові правники як др. Кайзль і др. Герольд не забирали голосу в дебатї над законом карним, а промавляв лиш вандрівний учитель господарства.

Щоби якось поправити відносини постановлено вибрати постійного предсїдателя клюбу і вибрано ним дра Енґеля, але ледви чи

---

2)

Я, він і она.

Новеля

Юліяна Лентовского.

(Дальше).

Іспити поробив сьвітло — одержав докторат — і що рідко буває — став відразу набирати розголосу.

Завдяки якійсь щасливій операциї, при котрій асистував знаменитому професорови, набрало его імя значної слави, бо дневники широко про се розписали ся. Єму почало не зле іти — сам признавав.

Однако тепер ми рідко коли бачили ся. Бо насамперед випровадив ся і наймив инше помешкане в „лїпшім положеню“, а відтак все був занятий. Робив заєдно нові знакомости, его розривали як звичайно молодого а голосного притім хвилево чоловіка — і то в часї мясниць.

Отже так зложило ся, що перейшов місяць а відтак і другий, а ми нї разу не бачили ся. Лише з нею стрітив ся я. Була щаслива его поводженєм, „Стах“ не сходив їй з уст. Все було добре, що він зробив, що погадав. І сего не мала єму за зле, що бавив ся і бував в сьвітї. Єму-ж треба було навязати якісь зносини, поробити знакомости. Сама его висилала, сама намавляла до сего. Вінчанє відложили ще умисно на якийсь час. Не пильно їм дїє ся. Ждали тількі часи, пождуть ще. Насамперед нехай він стане сильно на ногах....

Я попращав єї, майже завидуючи Стахови сеї жінки і сеї любови. Щасливий!...

Вкінци на початку цьвітня я застав дома білєт від него. Писав коротко, щоби я прийшов передвечером, в важній справі. Під сподом дописала она оловцем: „Прийдіть, пане Едвард, не заведіть!...“

Я побіг і застав їх обоє.

Велика новина! Стах виїздив за границю. Якийсь знемощілий ґраф, що їхав до Парижа, брав его з собою для опіки за щедрою нагородою. По удалій операциї мали за поворотом поступити до Італиї, за що запоручено єму загалом до трех тисячів рублів. Поворот до краю мав наступити під осїнь і поставити его на независимім становищи.

Се все дізнав ся я більше від неї, як від него. Він взагалї був якось дивно мовчаливий супротив мене і лише притакував єї словам.

— Так, так! — говорив. — Сей виїзд спадає менї як з неба! Се мене остаточно підопре!

Я сказав би навіть, що замітив у него якийсь примус. Вправдї витягав часто свою долоню по єї руку і притискав єї до уст, але робив се якось холодно, немов з навички. Однако она цїлком сего не бачила. Була переията сею одною гадкою, що він так скоро йде в гору, що робить щастє.

Служачий Анзельм приніс нам замовлену в склепі вечерю, до котрої засїли ми в трійку, в найлїпшім настрою. Появила ся навіть фляшка шампаньского, а Стах розрухав ся якось при винї і десері. Задума у него десь зникла і він сказав голосно до Олени:

— Знаєш Оленко, що ти немов би сотворена для мене на жінку!

Усьміхнула ся, як би хотїла сказати: „Прецї я буду нею“ — на що він відповів їй знов поцїлуєм.

Ми розстали ся перед північою, бо Стах мав виїздити рано, разом з своїм ґрафом — і она сама упоминала его, щоби переспав ся, бо дорога довга і утяжлива.

— Я попакую тобі куферки — говорила.

— Але-ж позволь, моя дорога! — спирав ся Стах.

— Нї, нї! Вже я се лїпше зроблю.

Я полишив їх серед того спору, над порозтвираними куферками — і ще через двері чув єї веселий сьміх.

. . . .

Стах виїхав, а на мене прийшли тяжкі хвилї. Працюючи від кількох місяців безплатно, яко кандидат до судових посад, мусів я бігати вечерами по лекциях, як давнїйше.

Однако найбільше прибила мене в тім часї недуга і смерть мого вітця. Бідний ста-

удасть єму здержати упадок партиї, котрий єсть очевидний і поступає дуже скоро. Правда, що Старочехи лиш з великим трудом могли при послїдних виборах до ради громадскої в Празї оперти ся напорови Молодочехів, та що Старочехи на провінциї не мають майже нїякої сили — і ся партия вже пережила ся та не здобуде собі давного становища — але за то росте омлядіна, котра від сего лїта розширила ся значно і набрала сили. Наймолодша ся партия видає множество ґазет і книжочок, котрі масами розходять ся в народї, нарід їх читає радо, інтересує ся рухом нової партиї і лишає на боцї орґани Старо- і Молодочехів. Було би хиба якесь чудо, щоби Молодочехи могли удержатись супротив руху нової партиї. Серед таких обставин надходять вибори до сойму. Поступова омлядіна єсть для Молодочехів найнебезпечнїйшим противником, і они будуть мусїли відступити їй кілька мандатів, а скоро раз поступовцї дібють ся до парляментарного житя, то молодоческа партия ослабне дуже значно. Чим закінчить ся та колотнеча в ческім народї — кінчить N. fr. Presse — годї предзидїти. Для Нїмцїв може бути лиш та одна обава, щоби февдали і клерикали не взяли провід в свої руки.

Справи соймові.

(Провізория буджетова на перший чвертьрік 1895).

Сойм скликано на 28 грудня; тому годі ухвалити буджет краєвий на рік 1895 і дістати санкцию для фінансової ухвали перед 1 січня 1895, так, щоби з новим роком фінансова господарка могла вести ся після правосильного буджету. Отже Видїл краєвий рішив зараз на першім засїданю Сойму дня 28 с. м. предложити внесене о ухвалу буджетової провізориї на перший чвертьрік 1895.

Задля конверзиї індемнїзацийного довгу в р. 1893 настала в прелїмінари на рік 1894 така значна зміна, що коли Видїл краєвий на попередній сесиї сойм озії предкладав проект буджетової провізориї, мусїв просити о дозвіл робити видатки не на підставі буджету попередного року 1893, але на підставі прелїмінаря на рік 1894.

кою ріжницею, що що-до побору додатків до податків на фонд краєвий Видїл краєвий опи·

Тепер уже нема нїякої перешкоди в ухвалюваню провізориї в правильний спосіб, т. є. на підставі правосильного буджету, лише з тарає ся на прелїмінари на рік 1895 і вносить, щоби і підчас провізориї брати додатки, менчі о чотири крейцарі, бо має ся доходи з консумцийних оплат.

Згідно з торічною ухвалою соймовою Видїл краєвий підчас провізориї буде мати право увзгляднювати тільки звичайні видатки. Отже ухвалено предложити Соймови такі внесеня до принятя:

1. Сойм дає Видїлови краєвому право робити звичайні видатки з краєвого фонду на рахунок року буджетового 1895, на підставі буджету на рік 1894.

3. Сойм дає право брати додатки до податків на фонд краєвий в висотї 61 кр. від кождого 1 зр. цїлої належитости державних податків безпосередних. В містї Кракові і в повітах краківскім і хшанівскім має ся брати лищ 47 кр. додотку до податку.

3. Ті уповажненя мають силу до 31 марця 1895.

Сї внесеня Сойм призначить дня 28 с. м. комісиї буджетовій; дня 29 с. м. вибере ся комісию буджетову, а 31 с. м. можна буде ухвалити провізорию буджетову.

Перегляд полїтичний.

Найв. рішенєм з дня 14 с. м. постановлено, шоби урядники державні чотирох найнизших кляс одержували почавши від 1 сїчня 1895 р. по 15 лїтах служби в тій самій клясї 100 зр., а по 20 лїтах служби 200 зр. річного додатку.

Ухвалений соймом закон о віддїленю місцевости Калясантівка від громади Буцнева, а прилученя єї до громади Ходачків великий, одержав Найв. санкцию.

Мимо всяких заперечень, що межи молодим королем сербским а его батьком не було і нема нїякого непорозуміня, удержуєсь чутка, що король невдоволений з того і видить, що батько его мішає ся до полїтики на шкоду для краю і династиї. Се було мабуть причиною, що кор. Милян виїхав на довший час за границю.

Потверджуєсь вість, що хіньске правительство іменувало Чанґ-їн-гу-ана і Тса-о своїми повномічниками для переговорів в справі заключеня мира з Японом.

Новинки.

Львів дня 25 грудня.

— **Презенту** на гр. кат. парохію в Бандрові Намістництво дало о. Антонови Бесоловскому з Куликова.

— **Іменованя і перенесеня.** Войтїх Яшік іменований радником рах. при почтї у Львові. Комісарями повітовими іменовані: Петро Пшибильский, Антін Барбацкий і Осип Зємба. П. Намістник переніс комісарів повітових: Осипа Рудзкого з Хшанова до Тарнова, Едварда Чермака з Камінки до Коломиї, Михайла Бохеньского зі Старого міста до Хшанова, Осипа Лянґе з Бучача до Старого міста, Антона Барбацкого з Борщева до Дрогобича; дальше концепістів Намістництва: Жигмонта Пайончковского зі Львова до Камінки, Адольфа Гайлькрон-Страньского з Дрогобича до Станиславова; практикантів концептових: Теодора Торосевича з Підгаєць до Борщева, Болеслава Ґеллера зі Львова до Бучача, Романа Комара з Камінки до Львова, Бронислава Квятковского зі Львова до Лиська, Стан. Подвиньского зі Львова до Підгаєць, а практиканта концептового Казимира Пшибиславского призначив до служби при старостві львівскім. Секретар пов. Кароль Солярик перенесений з Перемишлян до Золочева.

— **Нові гроші.** В Мінїстерстві скарбу у Відни радили над тим, які гроші бити на другий рік і кілько. Отже на другий рік мають вибити сто мілїонів корон в золотї на рахунок держави, 20 міл. золотих корон на рахунок осіб приватних, 15 міл. срібних корон на рахунок держави, 14,556.200 корон в монетї нїкльовій, 1 міл. корон в монетї бронзовій. Отже в р. 1895 вибють австро-угорскі монетарнї разом 150,556.200 корон, то значить о 93,943.800 к. менче, як сего року.

рець! не діждав ся мого хлїба, не побачив Варшави, до котрої обіцював я спровадити его з Люблина і обсипати всїлякими достатками і вигодами!

Три тижднї перебув я при его ліжку, а вернувши по похоронї до Варшави, дізнавсь я, що Олена допитувала ся за мною вже два рази.

Два днї пізнїйше з'явила ся сама рано, власне в часї, коли я вибирав ся до бюра.

— Ви вернули! Ну прецї! — кликнула при входї.—Я прийшла запитати, чи не дістали ви якого листу від Стаха. Бо я за цїлий місяць дістала лише один!

— І я один.

— Покажіть! Дайте менї его! — крикнула.

Показало ся, що наші листи майже годили ся. Операция удала ся в Парижи несподївано добре. Єсть се один з ріджих випадків в хірурґії. Ґазети розписують ся знов о тім широко. Але ґраф потребує ще опіки. Тепер виїхали до Італїї в товаристві родини недужого. Єму дуже добре, тим більше, що ґраф платить єму за кождий крок, приказуючи цїлому окруженю, щоби его шанувало і поважало. Однако тужить за нами, т. є. за мною і за Оленкою. Лише що на закінчене листу цїлував єї „мілїон разів в рожевий дзюбок", а мене „сердечно стискав". Впрочім те саме. Ба! навіть дати листів годили ся. Видко було, що писав їх в однїй годинї і просто відписував один з другого.

Олена посумнїла, докінчивши читати. Однако зараз сказала немов сама до себе:

— Єму добре, то й чого-ж більше жадати!...

Посидїла ще хвилю.

— Слухайте, пане Едварде — відозвала ся, забираючи ся до відходу — єсли дістанете новий лист, дасте менї знати? Добре?

— Дуже радо.

— Тут маєте адресу....

— По що? Я ж знаю!

— Нї, не знаєте!

І на куснику паперу написала: „Зелїзна 14".

— То ви вже не мешкаєте на Зїльній? Вже не учите там? — спитав я мимохіть.

— Щож дїяти? Лїта ідуть, хлопцї підросли.... Тепер мешкаю сама, скромненько і умисно так далеко.... жду на Стася.... Ну, до побаченя!

. . . .

Ах, се дожидане!

Се мусїло бути для неї страшне, страшенне!

Бо насамперед, що не вернув, аж по цїлім роцї, а й тогдї ще очевидячки уникав нас обоїх.

З нею бачив ся мабуть від часу до часу — але зі мною?

Однако раз прийшов і коли я сам зачепив справу вінчаня з Оленою, сказав він по хвили:

— Ах, мій любий, менї здаєть ся, що з того не буде нїчого! Добра дївчина, але.... ти не замітив, як она постаріла ся? Вже нинї виглядає на трийцять лїт!

Я остовпів і в першій хвили не міг з себе добути слова.

Він водив кінцем палички по килимі, який я визичив разом з меблями.

— Ну, а щож она на се! — спитав я вкінци, а голос мій дрожав і лише з трудом добував ся з горла.

— Гм! — вицїдив, не відриваючи очий від кінця палицї.

Ще хвильку мовчав, відтак встав і знов відозвав ся:

— Але перед нею анї слова о тім. Я власне длятого зайшов до тебе, бо мушу єї поволи приготовити на се. Властиво она сама повинна була вже відчути се з мого поступованя. Але годї дивувати ся, она так любить мене і так слїпо вірить! Отже я й не бою ся нїчого! Ся жінка ще мене сама поблагословить. Побачиш. Дїйстно рідка вдача....

— А ти зломиш їй жите так собі, без жалю? — скрикнув я.

— Зломиш, зломиш! Все ті непотрібні фрази. І коли ти від них відвикнеш?... Я-ж говорив тобі, що возьму ся до того злегка, делїкатно.... Очевидно, що посумує.... Але остаточно витолкую їй, що того вимагає моє щастє, що.... що.... Е! вже я собі з нею дам раду.... До побаченя, Едку! А памятай, що я говорив. Перед нею ще *ша!* Не знаєш о нїчім!... Бувай здоров!

І вийшов, посвистуючи.

А яке він мав добре око!

Бо коли Олена прийшла до мене два днї пізнїйше, щоби — як се тепер часто робила — запитати: чи не знаю що про Стаха, замітив я, що виглядає дїйстно досить старо. Пожовкла, змарнїла, зісхла, стратила краску лиця.

— Вчера не було его дома — говорила. — І се правда, щира правда!... Виїздив на провінцию.... недалеко.... під Радзимін.... Анзельм сказав менї.... Бо, знаєте, Анзельм вернув знов до Стася.... Був цїлий рік у иньшого лїкаря, але там було єму зле.... Очевидно, хто-ж може рівняти ся з Стасьом!.. Я дала Анзельмови рубля.... він не говорив би передо мною неправди. Але нинї верне Стась.... Нинї певно побачимо ся....

Тепер вже все було для мене ясне. Отже слухаючи так єї мрій, удавав я, що спішу ся і поглядав що хвиля на годинник.

Крім того будуть бити дукати і таляри Левантийскі.

— Видатки столиці. В 1895-ім році місто Львів буде мати 2,665.130 зр. видатків на урядників і службу, школи, касарні, полїцию, дороги, хідники, канали, сьвітло, огороди, керниці, сплату довгу, проценти і т. п. Додатки до податків і громадский податок чиншовий виносять у Львові разом 608.900 зр.

— Про робітників і службу зелїзничу. Дирекция зелїзниць державних видала розпорядженє, на підставі котрого на тепер ввиш 6000 робітників і служби зелїзничої від 1. липня 1895 не будуть, як доси, звичайною денною службою, а будуть приділені до сталої служби зелїзничої. Передовсім будуть зачислені до сталої служби робітники в варстатах, огрівальнях і магазинах, пересувачі і чистителї возів, лямпарі і робітники стацийні, вкінци робітники занятї в складах материялів. При виконаню повисшого розпорядженя мають власти дбати о се: При стабілїзациї не має ся зменшувати доходів робітників, противно доходи робітників (денні, тижневі, разом з доходами за акордові роботи) будуть підставою до установи певної платнї, котра буде сягати до 750 зр. платнї і 300 зр. на мешканє. У кого нормальний вік уже минув, сего приймуть до фонду провізийного і увільнять від оплати вступу, приписаної §. 6 провізийного статута. Повисше розпорядженє вийде в житє від 1 липня 1895. Відтак ґенеральна дирекция видала розпорядженє, після котрого при теперішнім шематизмі платні будуть установлені дві висші кляси, а то: 650 і 600 зр. і по 250 зр. на мешканє; 750 зр. і 700 зр. та по 300 зр. на мешканє. Се розпорядженя відносить ся до дефінітивної служби, дозорців стаций, возів і помп.

Подаючи о тім відомість, Fremdenblatt розписав ся широко о намірах держави. Держава, каже, розуміє дуже добре свою задачу суспільну, коли старає ся по змові забезпечити житє як найбільшу числу людий, занятих у себе. Держава дає найбільше праці і старає ся щораз більше давати, забираючи під свій заряд ріжні інституциі. Так і ту люди, що могли чути ся в службі непевними, немаючи сталої посади, тепер будуть мати бит забезпечений.

— „Народна Торговля“ купила від пані Узембловоі, вдовиці по торговельнику риз церковних, каменицю в ринку напротив північної сторони ратуша. Єсть се триповерхова камениця з трома вікнами від фронту, збудована на давний лад, але дуже міцна з пивницями з тесового каміня. В глубині каменицї містять ся ще просторі официни. Сама каменицл як і місце єї дуже догідні для „Народної Торговлї“, котра у власній хатї буде могла лїпше помістити ся як в „Народнім Домі“. Долина і перший поверх можуть служити на поміщене самої Торговлї, а прочі убікациї буде ще можна віднаймати.

— Нищенє хрущів. Долїшно-австрийский Видїл краєвий предложив Соймови справоздане о нищеню хрущів в р. 1894. Після обчисленя в 519 громадах назбирано 572.351 кільограмів хрущів. А що на один кільограм припадає 8.900 штук сих шкідників, то знищено разом пять міліярдів, 120 міліонів, 800 тисяч хрущів. Для заохоти роздав Видїл краєвий 2000 зр. нагород за збиранє. Тепер жадає від Сойму 2500 зр. бо проба вдала ся дуже добре.

— Стодвайцятьпять-лїтний ветеран армії французскої Микола Савин, що помер недавно в Саратові, був сином заможних родичів. Родив ся в Парижи 7. цьвітня 1768 року і був дуже добре вихований. В р. 1798 вступив добровільно до войска наполеоньского і перебув всі битви до р. 1812. При переході через Березину в Росиі попав у неволю. Спершу вислали его до росийского Ярослава, відтак до Саратова, де прожив 80 лїт і занимав ся лекциями французкого язика. Перед смертию в вересни сего року дістав від французского правительства бронзовий медаль сьв. Єлени на зеленій стежці з червоними смужками.

— Потвора. В канцелярии інспекциі лікарскої в Варшаві лікарі оглядали чотиролїтного хлопця Стефана Бибровского, котрий єсть зовсім оброслий, як малпа, і то ще волосем густим і довгим. Сей хлопець є сином кольоніста з села Турович в повіті гроєцкім. Зубів зовсім не має, а волосе довге на 40 міліметрів. Високий є на 880 міліметрів. Малий Бибровский - розвинений зовсім звичайно, лише не їсть нічого, тілько пє, бо зубів не має. Говорить зовсім добре, відповідає розважно і є веселий.

— За зраду державну засудили французского капітана Драйфуса на досмертне вигнане з вітчини і позбавлене всїх почестий. Драйфус, як ми вже доносили — видав чужій державі документи, в котрих говорить ся о обороні Францні перед неприятелем. Велика товпа людий ждала на сей засуд, з котрого була вдоволена. Декотрі часописи користають з того, що Драйфус жид і накидають ся на жидів.

ТЕЛЄГРАМИ.

Білград 25 грудня. Вість о димісиі кабінету Христича єсть безосновна.

Льондон 25 грудня. Японьска фльота виїхала з Порт Артур на полудне, але ціль єї не звістна.

Софія 25 грудня. Приїхав тут рущуцкий митрополит з депутациєю, котра привезла для малого кн. Бориса диплом почетного горожанина міста Рущука.

Амстердам 25 грудня. Послїдної ночи лютила ся в Голяндиї страшенна буря. В Ротердамі залила вода улиці і перервала комунїкацию. Буря наробила всюди дуже великої шкоди.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—		9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	2·38
Стрия	—		9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациі в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна také засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского; він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Кряховецкий

Вкінци замітила се.

— До побаченя, дорогий пане Едварде — сказала і вийшла.

По єї відході, я мало на голос не розплакав ся з жалю.

Отсе доля! Така жінка, така любов, дістали ся — єму!...

А мусїли бачити ся сего вечера і він мусів з нею „дати собі раду“, як обіцював, бо на другий день рано знов явила ся в моїм мешканю.

Що найменше пять лїт прибуло їй в тій добі.

Війшовши упала на крісло, тяжко віддихаючи.

— Знаете — почала — знаете....

Не могла говорити і ковтала сльози.

— Га, га, га! — засьміяла ся вкінци. — Знаете, пане Едварде, що се сьмішне! Жорстоко а однако сьмішно!

І струя тихих сліз почала спивати по єї лици.

Що я мав говорити? Хиба тілько, що нині не удавав я, що спішу ся, противно, я сидів спокійно, порішивши не йти вже сего дня до бюра.

Але она й тепер скоро встала.

— До побаченя! — прошепотїла, втираючи сльози. — Позволите, що я тут часом загляну?

І повела оком по знакомих кутах, що певно їй неодно пригадували.

— Позволите? — повторила.

Я кивнув головою і щиро стиснув подану мені руку.

— Бачите — докинула ще — я те все знесу.... витримаю.... Я повинна витримати, бо сего вимагає єго щастє.... Лише в перший хвили так тяжко з тим погодити ся — так трудно!... Ви-ж мене розумієте!

І дійстно приходила часом, як давнійше, на око вже цїлком спокійна, але сумна як гріб.

Він — Стах — не показував ся нї у мене нї у неї.

Тогдї мої товариші стали мене зачіпати питанем:

— Слухай, ти бачить ся, одідичив сю Оленку по Мокрицкім?

Що я кулаком не замкнув губи першому з них — не знаю длячого?

Але се вкінци стало мене гнївати і дразнити; бо в додатку і він, Стах, прилучив ся до тих влізливих.

— А що; — спитав раз, стрітивши мене на проході в Алеях — Оленка, як чую, причепила ся до тебе? Проворна! Бачиш, як скоро потїшила ся; уміє гадати о собі.

Тогдї почув я перший раз жаль до него.

— Стаху... — почав я.

Але він перебив мене зараз:

— Ну, ти не потрібуєш ся толкувати з того, нї! Противно; я дуже радий і для мене се вигідно; бо инакше чіпалась би мене може й доси, а так... *Adieu!* Тобі се не зашкодить, ти все жив, як пустинник. Дуже добре стало ся.

Я не міг довше говорити з ним про сю справу, бо чув, що мій кулак стискає ся... стискає ся... ох!... Христе Боже!

На щастє стрітив він якісь знакомі пані і попращав мене.

. . . .

(Конець буде.)

ІНСЕРАТИ.

Ц. к. управ. рафінерия спіритусу, фабрика руму, лікерів і оцту

Юлія Міколяша Наслїдників

Яков Шпрехер і Спілка

поручає найлучші розоліси, лікери, славні горівки польскі, стару старку, руми краєві і заграничні, коняк, сливовицю і т. д.

Одинока фабрика в краю, що виробляє спіритус без запаху і **алькоголь абсолютний** 100/100 до цілий лїчничих. 95

Склади для міста Львова:

ул. Коперніка ч. 9., в торговли Вп. Е. Рідля площа Марияцка і в головнім складі вод мінеральних улиця Короля Людвика ч. 29.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджена для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для **Галичини і Буковини**

Гамель і Файґель

у **ЛЬВОВІ**, улиця Коперніка число 21.

Бюро оголошень і дневників

приймає

☞ **ОГОЛОШЕНЯ**

ЗНАМЕНИТА КНИЖКА

для

науки печеня

ПРАЗНИЧНИХ ТІСТ

вийшла в печати в рускім язиці і містить:

Найлучші приписи на струцлї масляні, парені, пісні, з молоком, з міґдалорою масою і др.

Мазурки і пляцки як: Незрівнаний оріховий Пляцок марципановий. Мазурки і р.

Десерові тїста, Медівники, Медівнички, Люкри, Розличні тїста до кави, чаю і шоколяди.

Наука для господинь печеня знаменитого хлїба.

Дуже добрий спосіб смаженя пампушків.

Цїна 70 кр.

По надісланю переказом почтовим **76 кр.** залагоджує ся посилку franco. 99

Народна Друкарня

В. МАНЕЦКОГО

Львів, ул. Коперника ч. 7.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, пікла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні [illegible] під зарядом В. І. Вебера.